I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 1599/1999

av den 12 juli 1999

om införande av en slutgiltig utjämningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av tråd av rostfritt stål med en diameter av minst 1 mm med ursprung i Indien och om avslutande av förfarandet rörande import av tråd av rostfritt stål med en diameter av minst 1 mm med ursprung i Republiken Korea

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen [1], särskilt artiklarna 14 och 15 i denna,

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

A) PROVISORISKA ÅTGÄRDER

1. Genom förordning (EG) nr 618/1999 [2] (nedan kallad förordningen om provisorisk tull) införde kommissionen provisoriska utjämningstullar på import av tråd av rostfritt stål som omfattas av KN-nummer ex 7223 00 19 med en diameter av minst 1 mm (nedan kallad tjock ståltråd eller den berörda produkten) med ursprung i Indien och Republiken Korea (nedan kallad Sydkorea).

B) EFTERFÖLJANDE FÖRFARANDE

2. Efter att ha lämnat ut de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för beslutet att införa provisoriska åtgärder beträffande import av tjock ståltråd med ursprung i Indien och Sydkorea (nedan kallat utlämnande av uppgifter) lämnade ett antal berörda parter skriftliga synpunkter. De parter som begärde det gavs också möjlighet att höras muntligen.

3. Kommissionen fortsatte att inhämta och kontrollera alla uppgifter som ansågs nödvändiga för dess slutgiltiga avgöranden.

4. Alla parter underrättades om de viktigaste omständigheter och överväganden som ligger till grund för avsikten att rekommendera

i) ett införande av slutgiltiga utjämningstullar på import från Indien, slutgiltigt uttag av de belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska tullar på import från Indien, och

ii) ett avslutande av förfarandet rörande import från Sydkorea utan att åtgärder införs mot import från det landet.

Parterna beviljades även en period inom vilken de kunde lämna uppgifter efter detta utlämnande av uppgifter.

5. Parternas muntliga och skriftliga synpunkter togs under övervägande, och i tillämpliga fall ändrades de provisoriska avgörandena i enlighet därmed.

C) PRODUKT SOM ÄR FÖREMÅL FÖR UNDERSÖKNING OCH LIKADAN PRODUKT

6. Den produkt som berörs av undersökningen är tråd av rostfritt stål med en diameter av minst 1 mm, innehållande minst 2,5 viktprocent nickel, annan än sådan som innehåller minst 28 men högst 31 viktprocent nickel och minst 20 men högst 22 viktprocent krom.

7. I undersökningens preliminära skede konstaterades att det fanns skillnader i fysiska egenskaper och användningsområden för tråd av rostfritt stål som omfattades av undersökningen, dvs. tråd med en diameter av minst 1 mm (tjock tråd), och tråd med en diameter understigande 1 mm (fin tråd). Av dessa skäl följde att tjock och fin tråd var utbytbara i mycket begränsad utsträckning eller inte alls utbytbara mellan de olika användningsområdena. I förordningen om provisorisk tull angavs dock också att frågan huruvida en klar skiljelinje kunde dras mellan dessa två produkter skulle utredas ytterligare fram till undersökningens slutgiltiga skede.

8. På grundval av de ytterligare uppgifter som inhämtats från berörda parter dras slutsatsen att tjock tråd och fin tråd är två olika produkter eftersom de har olika fysiska egenskaper och används för olika ändamål. För det första är de fysiska egenskaperna hos tjock respektive fin tråd olika när det gäller draghållfasthet, kornstruktur och

[1] EGT L 288, 21.10.1997, s. 1.
[2] EGT L 79, 24.3.1999, s. 25.

överdrag. För det andra, när det gäller användningen av de två produkterna, konstaterades att tjock tråd används för tyngre verkstadstillämpningar, såsom fästanordningar, armeringselement och svetstrådar. I motsats därtill används fin tråd i regel för precisionsinriktade tillämpningar, såsom skärmar och filter (metalltrådsduk) med små öppningar för att filtrera mycket fina eller små partiklar (t. ex. dammfilter eller kemiska filter) och för medicinska och kirurgiska tillämpningar.

9. Med utgångspunkt från detta dras slutsatsen att fin tråd och tjock tråd är två olika produkter som har olika egenskaper och användningsområden och inte är utbytbara för användarna av tråd av rostfritt stål.

10. Eftersom ingen av de berörda parterna lämnade några synpunkter på kommissionens provisoriska avgöranden i fråga om den produkt som är föremål för undersökning eller dess överväganden om den likadana produtcten, bekräftas de sakuppgifter och avgöranden som beskrivs i skälen 7-12 i förordningen om provisorisk tull.

D) **SUBVENTIONER**

I. INDIEN

1. **”Passbook”-systemet och tullkreditsystemet**

11. Indiens myndigheter och nio exporterande tillverkare hävdade att kommissionen hade missbedömt ”Passbook”-systemet och tullkreditsystemet, vilka beskrivs i skälen 14–25 respektive 26–35 i förordningen om provisorisk tull, när det gäller subventionens omfattning och beloppet för den utjämningsbara subventionen. I synnerhet hävdade de att kommissionens uppskattning av de förmåner som systemen innefattade var inkorrekt eftersom endast den tullrestitution som översteg det tillåtna beloppet borde betraktas som en subvention enligt artikel 2 i förordning (EG) nr 2026/97 (nedan kallad grundförordningen).

12. Kommissionen använde följande metod för att fastställa om ”Passbook”-systemet och tullkreditsystemet utgjorde utjämningsbara subventioner och för att, om så var fallet, beräkna förmånens storlek. I enlighet med artikel 2 första stycket punkt 1 a ii drog kommissionen slutsatsen att dessa system innebar ett finansiellt bidrag från Indiens off.entliga myndigheter, eftersom offentliga intäkter (t. ex. importtullar) som normalt sett skulle tagits ut efterskänktes. Det beviljades även en förmån i och med att de exporterande tillverkarna inte behövde betala den importtull som normalt som skulle erläggas.

13. I artikel 2 första stycket punkt 1 a ii föreskrivs dock undantag från denna allmänna regel när et gäller t.ex. sådana restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution vilka uppfyller de strikta bestämmelser som fastställs i led i i bilaga I och i bilaga II (definitioner av och bestämmelser om restitution) samt i bilaga III (definition av och bestämmelser om restitution som tillåter substitution).

14. Kommissionens analys visade att varken ”Passbook”-systemet eller tullkreditsystemet utgjorde ett restitutionssystem eller ett restitutionssystem som tillåter substitution. I dessa system saknas en inbyggd skyldighet att endast importera varor som förbrukas i tillverkningen av de exporterade varorna (bilaga II till grundförordningen). Dessutom finns inget system för att kontrollera om importvarorna faktiskt förbrukas i tillverkningsprocessen. Systemen kan vidare inte utgöra restitutionssystem som tillåter substitution, eftersom importvarorna inte behöver uppgå till samma kvantitet eller ha samma egenskaper som de inhemskt inköpta insatsvaror som används för exporttillverkningen (bilaga III till grundförordningen). Slutligen har exporterande tillverkare rätt till förmånerna enligt ”Passbook”-systemet eller tullkreditsystemet oavsett om de importerar insatsvaror eller ej. En exportör kan få rätt till förmånerna bara genom att exportera varor och behöver inte visa att insatsvaror har importerats. Exporterande tillverkare som anskaffar alla insatsvaror lokalt och inte importerar varor som kan användas som insatsvaror har således ändå rätt till förmånerna enligt de båda systemen. Dessa system uppfyller följaktligen inte någon av bestämmelserna i bilagorna I–III till grundförordningen. Eftersom undantaget till subventioner enligt definitionen i artikel 2 i grundförordningen inte kan tillämpas utgörs den utjämningsbarn subventionen av återbetalningen av eller befrielsen från de importtullar som normalt skulle erläggas för all import.

15. Av detta följer klart att den återbetalning av importtullar som sker med ett för stort belopp utgör grunden för beräkning av förmånens storlek endast när det verkligen rör sig om restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution. Eftersom det fastställts att ”Passbook”-systemet och tullkreditsystemet inte utgör något sådant system motsvarar förmånen den totala återbetalningen av eller befrielsen från importtullar, inte den eventuella återbetalningen av ett för stort belopp.

16. Indiens offentliga myndigheter och nio exporterande tillverkare gjorde gällande att analysen av dessa system var oförenlig med de provisoriska avgörandena i den parallella antidumpningsundersökningen, eftersom kommissionen i den undersökningen beviljade en justering för importtullar som i enlighet med ”Passbook”-systemet och tullkreditsystemet inte hade betalats för importerade insatsvaror som faktiskt förbrukats i tillverkningen av de exporterade produkterna.

17. I enlighet med artikel 2.10 b i antidumpningsgrundförordningen, dvs. förordning (EG) nr 384/96 ([1]), beviljades dock en justering endast när det visades att de material för vilka importtullar betalades fysiskt ingick i den berörda produkt som såldes på den inhemska marknaden och att importtullarna inte togs ut eller återbetalades för den produkt som exporterades till gemenskapen. Även om en sådan justering minskar dumpningsmarginalerna är den inte relevant i antisubventionsundersökningen, eftersom "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet av ovan angivna skäl redan konstaterats vara utjämningsbara enligt bestämmelserna i grundförordningen. När väl en sådan utjämningsbar subvention konstaterats föreligga motsvarar förmånen för mottagaren det fulla importtullbelopp som den exporterande tillverkaren inte behöver betala för alla importtransaktioner. I detta avseende behöver kommissionen inte rekonstruera "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet för att fastställa vilka produkter som är fysiskt införlivade och vilka som inte är det. Vidare bör det betonas att en analys av huruvida ett system är utjämningsbart och en analys av justeringar för fysiskt införlivade insatsvaror är helt olika i fråga om syfte, beräkningsmetod och rättslig grund. Syftet med justeringar i antidumpningsundersökningar är att anpassa normalvärdet, medan bedömningen av utjämningsbara subventioner i en antisubventionsundersökning syftar till att fastställa vilka förmåner som exportören mottar enligt systemet i fråga. Beräkningsmetoderna är vidare olika i de båda typerna av undersökningar. I antidumpningsärenden beviljas justeringen endast i förhållande till exporten av den berörda produkten till gemenskapen, medan förmånerna i antisubventionsärenden analyseras i förhållande till den totala exporten av alla produkter till alla destinationer, enligt artikel 7.2 i grundförordningen och enligt "Riktlinjer för beräkning av subventionsbeloppet i undersökningar avseende utjämningstull" (nedan kallade beräkningsriktlinjerna) ([2]).

18. Indiens myndigheter och nio exporterande tillverkare hävdade vidare att kommissionen borde ha undersökt om det faktiskt förelåg en alltför stor restitution av importavgifter för insatsvaror som förbrukats i tillverkningen.

19. I skälen 12–15 nämns att bilagorna II och III till grundförordningen innehåller bestämmelser om fastställande av huruvida ett system är ett restitutionssystem eller ett restitutionssystem som tillåter substitution. Den återbetalning som sker med ett för stort belopp utgör grunden för beräkning av förmånens storlek endast när det gäller restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution. Argumentet kan således inte godtas, eftersom frågan om huruvida en återbetalning är för stor endast uppkommer vid bedömningen av regelrätta restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution, och det har fastställts att "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet inte utgör sådana system i den mening som avses i bilagorna I i, II och III till grundförordningen.

20. Indiens myndigheter och nio exporterande tillverkare anförde att kommissionen inte hade undersökt huruvida Indien hade ett system eller förfarande för att fastställa vilka insatsvaror som förbrukas i tillverkningen av de exporterade produkterna samt i vilka volymer de förbrukas. Indiens offentliga myndigheter hävdade att standardnormerna för *input/output* utgjorde ett adekvat kontrollsystem.

21. Detta argument berör frågan huruvida "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet kan betraktas som restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution. Eftersom det fastställdes att Indiens system inte utgjorde sådana system enligt bilagorna II och III till grundförordningen behövde någon ytterligare granskning inte utföras. Även om "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet skulle uppfylla kriterierna i bilagorna II och III, bör slutsatsen dras att det inte finns något meningsfullt kontrollsystem. Standardnormerna för *input/output* är en förteckning över varor som är möjliga att förbruka i tillverkningen och i vilka volymer de kan förbrukas. Dessa normer utgör dock inte något kontrollsystem i den mening som avses i punkt 5 i bilaga II till grundförordningen. Dessa normer gör det inte möjligt att kontrollera vilka insatsvaror som faktiskt förbrukas i tillverkningen eller att kontrollera om dessa insatsvaror faktiskt har importerats.

22. Indiens myndigheter och nio exporterande tillverkare hävdade att kommissionen gjorde fel när den utjämnade värdet på kreditbeloppet i den licens som ges inom ramen för tullkreditsystemet i stället för att utjämna nettovärdet vid försäljning av licensen. Ett företag begärde att den försäljningsskatt som betalades vid försäljning av licensen skulle dras av från det totala subventionsbeloppet.

23. Enligt de nuvarande bestämmelserna tullkreditsystemet har ett företag som fått en licens två möjligheter: att antingen importera en produkt (som inte är med på den negativa importlistan) och använda krediterna som betalning för tillämpliga importtullar eller överföra licensen till en tredje part. I enlighet med skäl 34 i förordningen om provisorisk tull anser kommissionen att "försäljningen av en licens till ett pris som ligger

([1]) EGT L 56, 6.3.1996, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 905/98 (EGT L 128, 30.4.1998, s. 18).
([2]) EGT C 394, 17.12.1998, s. 6.

under det nominella värdet är ett på rent affärsmässiga grunder fattat beslut, som inte påverkar storleken av den förmån som erhållits genom systemet". I artikel 7 i grundförordningen förtecknas de avdrag som får göras från subventionsbeloppet. Ansökningsavgifter eller andra kostnader som är nödvändiga för att bli berättigad till eller erhålla subventionen får dras av från subventionsbeloppet. Varken en överföring av ett lägre förmånsbelopp än det som faktiskt beviljats eller en försäljningsskatt kan betraktas som berättigade avdrag i enlighet med artikel 7 i grundförordningen, eftersom de inte utgör nödvändiga kostnader för att bli berättigad till eller erhålla subventionen.

24. Indiens myndigheter och nio exporterande tillverkare gjorde gällande att överlappningen mellan detta förfarande och undersökningen av stänger av rostfritt stål medförde att kommissionen utjämnade vissa förmånsbelopp enligt dessa system två gånger.

25. Kommissionen använde samma metod som använts i antibiotikaförfarandet ([1]) och förfarandet beträffande stänger av rostfritt stål ([2]). I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen fastställdes det utjämningstara subventionsbeloppet genom att den sammanlagda subventionens värde fördelades över den totala exporten. Kommissionen ansåg att den metoden var lämplig eftersom exportsubventionerna inte var knutna till exporten av den berörda produkten utan till företagets totala export. Användningen av denna metod innebar att de förmåner som redan utjämnats i förfarandet beträffande stänger av rostfritt stål inte utjämnades två gånger, eftersom subventionerna fördelades över hela exporten.

26. Ett företag, Raajratna Metas Industries Ltd, ifrågasatte kommissionens metod för att beräkna förmånerna enligt "Passbook"-systemet och tullkreditsystemet. Det anförde att endast de krediter som under undersökningsperioden intjänats för den berörda produkten borde beaktas, och att detta belopp sedan borde fördelas över motsvarande exportomsättning för den berörda produkten vid beräkningen av förmånen.

27. Om kommissionen skulle godta detta resonemang skulle effekten bli att potentiella i stället för faktiska förmåner under undersökningsperioden skulle utjämnas. Ett företag kan inte sägas få en subvention förrän en kredit används, varför kommissionen anser att det är summan av utnyttjade debetposter som bäst avspeglar den verkliga förmånen för företaget. Argumentet avvisas således.

2. **Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror**

28. Tre företag kommenterade systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror, vilket beskrivs i skälen 36–39 i förordningen om provisorisk tull. Deras argument gällde fördelningen av förmånen över anläggningstillgångarnas normala avskrivningstid.

29. Det gjordes gällande att det förelåg en diskrepans mellan den avskrivningstid som användes i brevet med utlämnande av uppgifter och den som användes i förordningen om provisorisk tull. Kommissionen beräknade ett genomsnitt av de avskrivningstider som användes av alla exporterande tillverkare av den berörda produkten, vilket innebar en genomsnittlig avskrivningstid på 12 år. Denna användes i de provisoriska avgörandena och kommer att bekräftas i undersökningens slutgiltiga skede. Subventionsbeloppet enligt systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror fördelades över 12 år i enlighet med artikel 7.3 i grundförordningen.

30. Ett företag anförde att dess kapitalvaror avskrevs på 21 år och begärde att denna avskrivningstid skulle användas i stället för genomsnittet på 12 år.

31. Som anges ovan fastställde kommissionen i sina provisoriska avgöranden den normala avskrivningstiden för kapitalvaror i industrin för tråd av rostfritt stål på grundval av den genomsnittliga period, dvs. 12 år, som användes av de samarbetsvilliga indiska exporterande tillverkarna. Detta skedde i enlighet med artikel 7.3 i grundförordningen, i vilken det anges att om subventionen kan knytas till förvärv av anläggningstillgångar skall den utjämningsbara subventionens storlek beräknas genom att subventionen fördelas över en period som motsvarar en normal avskrivningstid för sådana tillgångar i den ifrågavarande industrin. Mot bakgrund av denna bestämmelse bör företagets specifika avskrivningstid inte användas. Begäran avvisas således.

([1]) EGT L 273, 9.10.1998, s. 4.
([2]) EGT L 202, 18.7.1998, s. 44.

3. **Befrielse från inkomstskatt**

32. Ett företag, Bhansali Ferromet Ltd, lämnade inte någon kopia av sin inkomstskattedeklaration inom den tidsfrist som kommissionen bestämt, och ansågs följaktligen vara ickesamarbetsvilligt i fråga om systemet med befrielse från inkomstskatt. Efter utlämnandet av uppgifter lämnade detta företag en inkomstskattedeklaration som visade att inga förmåner beviljats inom ramen för detta system. Subventionsmarginalen för Bhansali Bright Bars Pvt. Ltd ändras därför till 18,5 %.

4. **Närstående företag**

33. Isibars Ltd och Isinox Ltd ansåg att kommissionen inte borde ha behandlat dem som närstående företag eftersom de är separata juridiska personer. Om kommissionen skulle behandla dem som närstående företag borde den använda en annan metod för att beräkna den enhetliga subventionsmarginalen.

34. Vid kontrollbesöket fastställdes att Isibars och Isinox är varandra närstående eftersom de har samma aktieägare och företagsledning. I antidumpnings- och antisubventionsundersökningar har kommissionen alltid behandlat två närstående företag som en enda ekonomisk enhet för att undvika kringgående av åtgärder. Begäran kan således inte godtas. När det gäller beräkningen av subventionsmarginalen använde kommissionen metoden med vägda genomsnitt, som ansågs vara den rimligaste grunden för fastställande av denna marginal.

5. **De utjämningsbara subventionernas storlek**

35. Med hänsyn till de ovan beskrivna slutgiltiga avgörandena avseende de olika systemen uppgår de utjämningsbara subventionerna för var och en av de undersökta exporterande tillverkarna till följande:

	Passbook	Tullkreditsystemet	Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror	Befrielse från inkomstskatt	Totalt
Bhansali Bright Bars	4,1 %	14,4 %	0,0 %	0,0 %	18,5 %
Devidayal	0,0 %	18,4 %	0,0 %	0,0 %	18,4 %
Indore Wire	7,7 %	10,7 %	0,9 %	0,0 %	19,3 %
Isibars/Isinox	4,2 %	7,8 %	1,2 %	0,0 %	13,2 %
Kei Industries	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %
Macro Bars	9,6 %	12,6 %	0,0 %	3,2 %	25,4 %
Mukand Ltd	7,5 %	5,7 %	0,0 %	0,0 %	13,2 %
Raajratna	23,3 %	13,7 %	0,0 %	5,9 %	42,9 %
Triveni Shinton	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %
Venus Wire	19,8 %	14,3 %	0,0 %	1,3 %	35,4 %

36. Det slutgiltigt fastställda subventionsbeloppet för de indiska företag som inte var samarbetsvilliga i undersökningen, uttryckt i procent av nettopriset fritt gemenskapens gräns, är 48,8 %, vilket utgör summan av det högsta förmånsbelopp som beviljats en samarbetsvillig exportör enligt vart och ett av systemen.

II. SYDKOREA

1. **Låneprogram**

a) *Beräkning av referensräntan*

37. Sydkoreas myndigheter begärde att kommissionen vid beräkningen av subventionsbeloppet i fråga om lån skulle beräkna kostnaden för myndigheterna snarare än förmånen för mottagaren, och hänvisade till artiklarna 19.4 och 6.1 a samt leden k och 1 i bilaga I till WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder (subventionsavtalet).

38. De bestämmelser som Sydkoreas myndigheter hänvisar till anses inte vara tillämpliga på de låneprogram som undersökts. I artikel 19.4 i subventionsavtalet föreskrivs att utjämningstullar inte får tas ut till ett belopp som överstiger den konstaterade subventionsmarginalen beräknad på grundval av den förmån som beviljas. Denna bestämmelse efterlevdes i och med att kommissionen följde de uttryckliga bestämmelserna om beräkning av subventionsbeloppet i fråga om lån, dvs. artiklarna 5 och 6 första stycket b i grundförordningen, i vilka artikel 14 första stycket b i subventionsavtalet återges. I dessa bestämmelser anges klart att subventionen skall beräknas som den förmån som beviljas, vilken utgörs av skillnaden mellan det belopp som det lånemottagande företaget betalar och det belopp företaget skulle ha behövt betala för ett likvärdigt kommersiellt lån. Artikel 19.4 i subventionsavtalet medför inte någon skyldighet att beräkna subventionsbeloppet på grundval av kostnaden för myndigheterna. Artikel 6.1 a i subventionsavtalet rör ett antagande om allvarlig skada under vissa omständigheter, som inte är tillämpligt på förfaranden avseende utjämningstull. I led k i bilaga I till subventionsavtalet, som återges i bilaga I till grundförordningen, föreskrivs särskilda regler om exportkrediter vilka utgör undantag till de generella bestämmelserna om beräkning av subventionsbeloppet i fråga om lån. I led 1 i bilaga I till subventionsavtalet föreskrivs inte i sig att metoden med att beräkna kostnaden för myndigheterna skall användas före de uttryckliga bestämmelserna i artiklarna 5 och 6 första stycket b i grundförordningen, i syrinerhet eftersom detta led redan fanns med i den illustrativa förteckning över exportsubventioner som antogs under GATT-förhandlingarna inom ramen för Tokyorundan, vid en tidpunkt då metoden med att beräkna förmånen för mottagaren ännu inte hade införlivats i WTO-reglerna.

39. Sydkoreas myndigheter hävdade vidare att en jämförelse mellan räntor som betalas inom ramen för offentliga låneprogram och räntor för kommersiella lån felaktigt förutsätter att räntan skulle vara densamma på alla lån som beviljas i ett land.

40. Kommissionen antar inte att alla lån är likvärdiga men har i detta fall som referensvärde använt lån som ansetts likvärdiga med hänsyn till återbetalningstid, kapitalbelopp och syfte med lånet, vilket föreskrivs i artikel 6 första stycket b i grundförordningen.

41. Sydkoreas myndigheter begärde slutligen att den relevanta referensräntan skulle vara den som utgår för ett likvärdigt lån som beviljats vid samma tidpunkt som lånet i fråga snarare än räntesatserna under undersökningspe oden, eftersom räntorna under den perioden på grund av den finansiella krisen var onormalt höga.

42. I undersökningen konstaterades att räntesatserna för lån som beviljades på kommersiell grund avspeglade marknadsförhållandena genom att variera över tiden. Ränteutvecklingen för dessa lån skulle ha varit densamma under undersökningsperioden oavsett om lånen beviljats samtidigt som det offentliga lånet eller ej. Kommissionen fann således inte anledning att frångå sin normala praxis i enlighet med grundförordningen och beräkningsriktlinjerna. Denna begäran avvisas därför.

43. Två sydkoreanska exporterande tillverkare hävdade att kommissionens indelning av lånen i fem kategorier på grundval av kapitalbelopp var godtycklig och oförenlig med de sydkoreanska bankernas praxis och att således fastställandet av räntesatser på grundval av kapitalbelopp inte var en adekvat metod för att bestämma referensräntan. En sydkoreansk exporterande tillverkare ansåg att eftersom de sydkoreanska bankerna inte betraktar lånebeloppet som en väsentlig faktor vid fastställandet av räntesatsen borde kommissionen som enda referensränta använda tillverkarens faktiska genomsnittliga ränta för kommersiella lån. Två sydkoreanska exporterande tillverkare begärde att kommissionen skulle använda räntesatserna för driftslån som referensränta för Exim-exportlån för små och medelstora företag som exporterar kapitalvaror.

44. I artikel 6 första stycket b i grundförordningen anges klart att referensvärdet vid beräkningen av subventionens storlek är ett likvärdigt kommersiellt lån som företaget faktiskt skulle ha kunnat få på marknaden. Gemenskapen har således i enlighet med beräkningsriktlinjerna som praxis i detta avseende att jämföra lån med liknande belopp, syfte och återbetalningstid. De sydkoreanska exporterande tillverkarnas driftslån (dvs. kortfristiga lån för driftsändamål) skiljer sig i fråga om syfte (se skäl 126 i förordningen om provisorisk tull) och löptid från Exim-exportlånen för små och medelstora företag som exporterar kapitalvaror, och är således inte ett likvärdigt lån. Exportörernas begäran avvisas således.

45. De två sydkoreanska exporterande tillverkarna gjorde vidare gällande att kommissionen hade använt de ovanligt höga räntesatser som var en följd av den finansiella krisen i landet som referensvärde för beräkning av subventionen vid lån som ingicks före krisen.

46. I artikel 6 första stycket b i grundförordningen föreskrivs att förmånen skall beräknas genom en jämförelse mellan räntesatser för offentliga lån och räntesatser för likvärdiga kommersiella lån. I detta syfte jämfördes de genomsnittliga räntesatserna för offentliga lån med de genomsnittliga räntesatserna för likvärdiga kommersiella lån under undersökningsperioden. Påståendet avvisas följaktligen.

b) *Lån till företag som tillverkar fisknät*

47. Sydkoreas myndigheter anförde att denna låneform varken innebar en förmån för exportörer av tråd av rostfritt stål eller var selektiv för industrin för rostfritt stål, eftersom den endast riktade sig till företag som tillverkade fisknät. Ett företag som tillverkade både fisknät och tråd av rostfritt stål skulle dessutom hantera sina finansiella tillgångar och sin redovisning separat för respektive verksamhet.

48. I undersökningen fastställdes att de exporterande tillverkarna av tråd av rostfritt stål mottog ett sådant lån, som är utjämningsbart eftersom det, vilket erkänns av Sydkoreas myndigheter, selektivt riktar sig till fisknätsindustrin. Det är irrelevant att systemet i fråga inte är selektivt med avseende på den industri som tillverkar den produkt som är föremål för undersökning så länge som programmet är selektivt i sig och dess förmåner kan hänföras till tillverkningen av den berörda produkten. Detta är också fallet, eftersom det subventionerade lånet minskade tillverkarens sammanlagda finansieringskostnader, vilket även gynnade den berörda produkten. Det tillhandahölls inga bevis för att de berörda exporterande tillverkarnas finansiella tillgångar skulle förvaltas på ett sådant sätt att företagens totala finansieringskostnader inte påverkades av lånet i fråga. Detta påstående avvisas således.

c) *Lån ur fonden för bildande och främjande av små och medelstora företag*

49. Sydkoreas myndigheter hävdade att de lån av typ C som beviljades enligt Pusan Metropolitan City Support Fund Establishment and Operation Bylaw inte var knutna till exportresultat, eftersom åtta huvudkriterier och tolv ytterligare kriterier för rätten att erhålla sådana lån var objektiva och neutrala. Den enda anknytningen till export är att små och i medelstora företag vars exportförsäljning utgör mer än 20 % av deras totala omsättning särskilt kan.komma i fråga för lån. Programmets syfte skulle inte vara att främja exporten, och man tog fasta på exportandelen endast som ett indirekt tecken på nivån på den tekniska utvecklingsverksamheten.

50. Kommissionen anser att även om ett villkor med anknytning till exportresultat endast är ett bland flera kriterier, gör det att programmet är knutet till exportresultat och följaktligen selektivt. Detta anges tydligt i artikel 3.4 a i grundförordningen, i vilken det sägs att subventioner som rättsligt eller faktiskt är knutna till exportresultat, ensamt eller som ett av flera villkor, anses vara selektiva. Eftersom den beviljande myndigheten som ett av flera villkor skall beakta att företagets export utgör en viss minimiandel av företagets totala omsättning, uppfylls kravet att systemet skall vara knutet till exportresultat, eftersom ett företag kanske inte skulle ha fått förmåner om det inte uppnått en viss exportförsäljning. Påståendet från Sydkoreas offentliga myndigheter avvisas följaktligen.

d) *Lån för teknikutvecklingl/Fonden för främjande av vetenskap och teknik*

51. Sydkoreas myndigheter gjorde gällande att dessa program stödde forskningsaktiviteter i enlighet med artikel 8.2 a i subventionsavtalet och därför var icke-angripbara och ickeutjämningsbara. Teknisk utveckling och främjande av vetenskap och teknik skulle dessutom vara objektiva och neutrala kriterier i den mening som avses i artikel 2.1 b i subventionsavtalet, och programmen är generellt tillgängliga för alla företag som investerar i projekt för teknisk utveckling och följaktligen inte selektiva. I fråga om fonden för främjande av vetenskap och teknik hävdade Sydkoreas offentliga myndigheter också att eftersom ministeriet för vetenskap och teknik tillämpade öppna och objektiva kriterier kunde det inte skönsmässigt besluta om vilka projekt som skulle prioriteras, samt att kommissionen inte hade styrkt sin slutsats att sådana skönsmässiga befogenheter hade utövats.

52. Påståendet att dessa båda program skulle vara icke-angripbara avvisas av samma skäl som anges nedan i skälen 75–77. Det framlades ingen bevisning som motiverade ett ifrågasättande av det provisoriska avgörandet att lånen för teknikutveckling selektivt riktade sig till vissa företag som investerade i projekt som godkänts av ministeriet för handel och industri. När det gäller fonden för främjande av vetenskap och teknik lämnades inga uppgifter om vilka kriterier söin tillämpades av ministeriet för vetenskap och teknik. I undersökningen bekräftades det att ministeriet för vetenskap och teknik ibland fattade beslut om prioriterade projekt. Detta anses utgöra tillräcklig bevisning för att fastställa att fonden för främjande av vetenskap och teknik faktiskt är selektiv enligt artikel 3.2 c i grundförordningen. Påståendet att de båda systemen inte är selektiva avvisas därför.

e) *Exportfinansieringslån*

53. En sydkoreansk exporterande tillverkare hävdade att kommissionen hade bortsett från vissa styrkta uppgifter och dessutom räknat fel vid fastställandet av förmånen i samband med Exim-exportlån för små och medelstora företag som exporterar kapitalvaror.

54. Detta påstående är riktigt. Subventionsbeloppet för företaget i fråga har således justerats.

55. Sydkoreas myndigheter hävdade att eftersom Exim-exportkredit (före leverans), Eximexportlån för små och medelstora företag som exporterar kapitalvaror och Exim-kredit för investeringar i utlandet beviljades till en ränta som översteg den ränta som Sydkoreas utrikeshandelsbank (nedan kallad Eximbanken) fick betala för medlen i fråga, var dessa tre typer av lån inte utjämningsbara. Det anfördes också att det av fotnot 5 till artikel 3.1 a i subventionsavtalet framgår att de åtgärder som enligt bilaga I inte anses vara exportsubventioner inte skall vara förbjudna enligt denna eller någon annan bestämmelse i avtalet.

56. Dessa argument kan endast tillämpas på exportkrediter så som de definieras i led k i bilaga I till grundförordningen. Som anges i skälen 129 och 130 i förordningen om provisorisk tull betraktas Exim-exportkredit (före leverans), Exim-exportlån för små och medelstora företag som exporterar kapitalvaror och Exim-kredit för investeringar i utlandet inte som export-krediter och de omfattas således inte av led k i bilaga I till grundförordningen. Påståendet avvisas därför.

57. Sydkoreas myndigheter anförde att Exim-krediten för investeringar i utlandet varken är knuten till exportresultat eller till krav på att inhemska varor används framför importerade i den mening som avses i artikel 3.1 i subventionsavtalet. De hävdade även att denna typ av kredit inte är selektiv eftersom den är tillgänglig för en rad olika företag och eftersom kriteriet rörande investeringar i utlandet är objektivt och neutralt i den mening som avses i artikel 2.1 b i subventionsavtalet.

58. Kommissionen drog slutsatsen att Exim-krediter för investeringar i utlandet är tillgängliga endast för företag som investerar i utlandet och således är selektiva enligt artikel 3.2 b i grundförordningen emedan de inte baseras på neutrala kriterier, vilket förklaras nedan i skälen 80–84. Det är riktigt att krediten varken är knuten till exportresultat eller till krav på att inhemska varor används framför importerade i den mening som avses i artikel 3.1 i subventionsavtalet.

2. **Restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp**

59. Sydkoreas myndigheter hävdade att restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp är ett restitutionssystem enligt bilagorna I i, II och III till subventionsavtalet, samt att restitutionen av importavgifter inte överstiger de avgifter som tas ut på importerade insatsvaror som förbrukas vid tillverkningen av den exporterade produkten, med hänsyn till normalt bortfall.

60. Kommissionen anser att eftersom det inte finns någon skyldighet att importera insatsvaror för tillverkning av den exporterade produkten, utgör restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp varken ett tullrestitutionssystem eller ett restitutionssystem som tillåter substitution enligt bilagorna I i, II och III till subventionsavtalet. Sydkoreas restitutionssystem med återbetalning av ett schablonbelopp omfattas i själva verket av den allmänna definitionen av en subvention enligt artikel 2 i grundförordningen, i vilken artikel 1 i subventionsavtalet övertas. Systemet utgör en subvention i det att Sydkoreas offentliga myndigheter ger ett finansiellt bidrag baserat på exportvärdet fob och mottagaren därmed beviljas en direkt förmån. Det är en subvention som är rättsligt knuten till exportresultat och den anses därför vara selektiv enligt artikel 3.4 a i grundförordningen. Frågan huruvida importtullar återbetalas med ett för stort belopp enligt artikel 2 första stycket punkt 1 a ii i grundförordningen uppstår följaktligen ej, eftersom den bara är relevant när det rör sig om restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution enligt bilagorna I-III till grundförordningen. Påståendet avvisas således.

61. Sydkoreas myndigheter anförde att, om det inte finns något system eller förfarande för att fastställa om återbetalningen är för stor, skall enligt avdelning II (II) punkt 2 i bilaga II (II) till subventionsavtalet de undersökande myndigheterna, om de anser det nödvändigt, genomföra en ytterligare granskning i enlighet med punkt 1 i den avdelningen. Eftersom kommissionen inte hade undersökt om det förekom en alltför stor restitution av importavgifter för insatsvaror som förbrukats i tillverkningen av den exporterade produkten, fanns det ingen grund för slutsatsen att landets restitutionssysterIf med återbetalning av ett schablonbelopp utgjorde en selektiv subvention enligt artikel 3.4 a i grundförordningen.

62. Detta argument anses vara irrelevant, eftersom bestämmelserna i punkt 2 i bilaga II (II) till subventionsavtalet avser tullrestitutionssystem, vilket programmet i fråga enligt ovanstående inte utgör. Även om det skulle utgöra ett tullrestitutionssystem åligger det enligt punkt 5 i bilaga II (II) och enligt punkt 3 i bilaga III (II) till grundförordningen myndigheterna i exportlandet att utföra en sådan undersökning på grundval av faktiska transaktioner. Sydkoreas offentliga myndigheter genomförde ingen sådan undersökning, varför kommissionen inte undersökte huruvida det förekom en alltför stor återbetalning av importavgifter för insatsvaror som förbrukats i tillverkningen av den exporterade produkten.

63. En sydkoreansk exporterande tillverkare anförde att kommissionens argument att det inte finns något system eller förfarande för att fastställa vilka insatsvaror som förbrukas i tillverkningen av den exporterade produkten och i vilka volymer de förbrukas inte var giltigt, av det skälet att tull endast får återbetalas för insatsvaror som faktiskt förbrukas i tillverkningen av de exporterade varorna och om importtullen faktiskt betalats.

64. Inom ramen för restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp beräknas de mottagna bidragen inte i förhållande till de insatsvaror som faktiskt förbrukats i tillverkningsprocessen eller den importtull som faktiskt betalats, utan som en klumpsumma på grundval av den sammanlagda exporten. Detta påstående avvisas därför.

65. En sydkoreansk exporterande tillverkare hävdade vidare att företaget inte mottog några förmåner av detta system eftersom det betalade importtull för råmaterial som användes i tillverkningen av den berörda produkten, exporterade den berörda produkten och fick en tullrestitution som var mindre än det belopp företaget hade fått om det hade använt det individuella tullrestitutionssystemet. Sydkoreas offentliga myndigheter anförde också att den exporterande tillverkare som använde restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp hade lämnat bevis till kommissionen för att restitutionen av importavgifter till företaget avsevärt understeg de avgifter som tagits ut för importerade insatsvaror som förbrukats i tillverkningen av den exporterade produkten under undersökningsperioden.

66. Av de skäl som anges ovan anses de betalningar som görs inom ramen för restitutionssystemet med återbetalning av ett schablonbelopp utgöra bidrag som baseras på exportresultat och således vara selektiva och utjämningsbara enligt artikel 3.4 a i grundförordningen. Det är också ovidkommande huruvida användningen av det andra tullrestitutionssystemet skulle ha varit mera fördelaktigt för den exporterande tillverkaren, eftersom företaget valde att motta förmåner enligt ett system som utgör en utjämningsbar subvention. Dessa påståenden avvisas följaktligen.

3. **Skatteregler**

a) *Frågan huruvida begränsningen till tillverkningsindustrin innebär att en subvention är selektiv*

67. I förordningen om provisorisk tull ansåg kommissionen att vissa artiklar i Tax Exemption and Reduction Control Law (lagen om undantag från skatt och om skattereduktion) var utjämningsbara eftersom de var selektiva enligt artikel 3.2 a i grundförordningen i det att de var begränsade till att endast omfatta vissa företag, däribland företagen inom tillverkningsindustrin. Det rörde sig om följande artiklar:

— Artikel 7 (särskild skattereduktion och skattebefrielse för små och medelstora företag inom tillverkningsindustrin, m.m.).

— Artikel 8 (avsättning till reserv för teknisk utveckling).

— Artikel 9 (skattereduktion för utgifter för teknisk utveckling och kompetensutveckling).

— Artikel 25 (skattereduktion för investeringar i produktivitetshöjande åtgärder).

— Artikel 27 (tillfällig skattereduktion för investeringar).

68. Sydkoreas myndigheter gjorde gällande att eftersom dessa artiklar i praktiken är tillgängliga för en mycket stor mängd olika branscher och företag är de inte selektiva enligt artikel 2.1 a, b och c i subventionsavtalet och således inte utjämningstara (dessa bestämmelser i subventionsavtalet återges i artikel 3.2 a, b och c i grundförordningen). I synnerhet anfördes att begreppet ”tillverkningsindustri” är mycket brett definierat och i praktiken inbegriper tiotusentals delbranscher.

69. Den grundläggande principen i begreppet selektivitet är att en subvention som snedvrider allokeringen av resurser i en ekonomi genom att gynna vissa företag framför andra bör omfattas av utjämningsåtgärder om den vållar skada. När rätten till subventioner begränsas på grundval av icke-neutrala kriterier förutsätts en sådan snedvridning i resursallokeringen äga rum. Denna princip utgör grunden för artikel 2.1 a i subventionsavtalet och artikel 3.2 a i grundförordningen, i vilka det föreskrivs att en subvention skall anses vara selektiv om den myndighet som beviljar subventionen, eller den lagstiftning som reglerar denna myndighet, uttryckligen begränsar subventionen till att avse vissa företag. Även om begreppet ”tillverkningsindustri” kan vara mycket brett definierat är det i detta fall ett faktum att bestämmelserna i ovannämnda artiklar i Tax Exemption and Reduction Control Law är avsedda att begränsa förmånerna till vissa företag genom att rätten till subventioner baseras på andra icke-neutrala kriterier, t.ex. investeringar i vissa högteknologiprodukter eller i utlandet.

70. Sydkoreas myndigheter hävdade att sådana kriterier är neutrala emedan alla företag har lika möjligheter att utnyttja dessa subventioner. Exempelvis är subventioner till företag som investerar i utlandet inte selektiva eftersom alla företag kan investera i utlandet. Enligt detta resonemang skulle emellertid en subvention som begränsas till att endast avse textilföretag inte vara selektiv, eftersom alla företag ”kan” diversifiera sin verksamhet till textilbranschen. Om begreppet selektivitet enligt subventionsavtalet skall ha någon mening måste det innefatta situationer där myndigheterna låter subventionerna omfattas av villkor som de i förväg vet avsevärt kommer att begränsa det antal företag som kan ansöka om subventionen; sådana subventioner är avsedda att gynna vissa företag framför andra. Av detta skäl är den typ av kriterier som tillämpas av Sydkoreas offentliga myndigheter när det gäller att utse förmånstagare inte ”neutrala”, och som förklaras ovan tillämpas de inte generellt så som föreskrivs i artikel 3.2 b grundförordningen. Därför konstaterades att subventionerna enligt dessa artiklar i Tax Exemption and Reduction Control Law är selektiva; nedan följer utförligare resonemang för respektive system.

b) *Otillbörligt förfarande*

71. Sydkoreas myndigheter hävdade att eftersom den klagande i detta förfarande inte gjorde några påståenden när det gällde skattereglerna i vissa artiklar i Tax Exemption and Reduction Control Law borde dessa artiklar inte inbegripas i de fastställanden som görs i detta förfarande. Följande artiklar avses:

— Artikel 5 (särskild skattereduktion för små och medelstora företag).

— Artikel 7 (särskild skattereduktion och skattebefrielse för små och medelstora företag inom tillverkningsindustrin, m.m.).

— Artikel 27 (tillfällig skattereduktion för investeringar).

72. Sydkoreas myndigheter anförde särskilt följande skäl:

i) I artikel 11 i subventionsavtalet (artikel 10 i grundförordningen) anges vilken information som skall finnas med i framställningen, däribland bevis angående förekomsten, omfattningen och arten av subvention.

ii) I artikel 12.1 i subventionsavtalet (artikel 11 i grundförordningen) föreskrivs att alla berörda medlemmar och parter i en undersökning avsyende utjämningstull skall informeras om de uppgifter myndigheterna kräver.

iii) I punkt 7 i bilaga VI till subventionsavtalet (artikel 26.3 i grundförordningen) föreskrivs att det skall vara normal praxis att innan (kontroll)besöket äger rum informera berörda företag om vilka slags uppgifter som skall kontrolleras och om vilken ytterligare information som kan behövas.

73. Sydkoreas myndigheter hävdade att dessa bestämmelser i subventionsavtalet ignorerades genom att program som inte nämns i framställningen togs med i fastställandet, och att Sydkoreas offentliga myndigheter och vissa samarbetsvilliga exporterande tillverkare inte fick möjlighet att försvara sig på ett skäligt sätt.

74. Som svar på detta kan sägas att de klagande vid ingivande av en framställning inte kan förväntas ha kunskap om alla detaljer i tredje länders subventionsprogram. I detta fall gjorde den klagande ett stort antal påståenden om skattesubventioner enligt Tax Exemption and Reduction Control Law. I undersökningen framkom uppgifter om andra skattesubventioner enligt vissa bestämmelser i den lagen, vilka inte särskilt hade nämnts i framställningen men hade verkningar som i hög grad liknade de angivna programmens verkningar. Mot bakgrund av dessa subventioners art, i synnerhet det faktum att de beviljas inom den allmänna ram som fastställs av Tax Exemption and Reduction Control Law (beträffande vilken den klagande hade gjort många påståenden om subventioner), dras slutsatsen att kommissionen har rätt att undersöka dessa subventioner och vid behov rekommendera utjämningsåtgärder.

c) *Artikel 8 (Avsättning till reserv för teknisk utveckling)*

75. Utöver sitt påstående om att bestämmelserna i artikel 8 inte är selektiva gjorde Sydkoreas myndigheter gällande att stödet enligt artikeln utgör ett icke-angripbart stöd till forskning och utveckling (FoU) i den mening som avses i artikel 8.2 a i subventionsavtalet (denna punkt i subventionsavtalet återges i artikel 4.2 i grundförordningen).

76. Det kan konstateras att det när det gäller FoU-stöd som uppfyller kraven i artikel 8.2 a i subventionsavtalet och som anmälts till WTO i enlighet med artikel 8.3 i avtalet inte ens är möjligt att inleda en undersökning. Beträffande artikel 8 i Tax Exemption and Reduction Control Law har det konstaterats att Sydkorea inte har anmält bestämmelsen till WTO i enlighet med artikel 8.3 i subventionsavtalet. Kommissionen hade alltså rätt att inleda en undersökning rörande denna bestämmelse i lagen. Vad gäller de sydkoreanska offentliga myndigheternas påstående att bestämmelsen är icke-angripbar och därmed inte kan göras till föremål för utjämningsåtgärder kan anföras att myndigheterna är skyldiga att visa att den är icke-angripbar. Myndigheterna gavs i början av undersökningen möjlighet att visa detta, men har inte gjort det. Därför kan utjämningsåtgärder införas beträffande förmåner som uppkommer genom denna artikel.

77. Vad beträffar påståendet att systemet inte är selektivt kan konstateras att det inte är neutralt, eftersom det görs en åtskillnad mellan normala och teknikintensiva företag. För de senare gäller högre förmånssatser. I och med att man infört denna åtskillnad är kriterierna inte neutrala, och många företag för vilka sådan teknisk utveckling inte är nödvändig kommer därför att uteslutas. Av dessa skäl och på de grunder som anges i skälen 67-70 anses artikel 8 vara selektiv och den subvention som innefattas därför utjämningsbar.

d) *Artikel 9 (Skattereduktion för utgifter för teknisk utveckling och kompetensutveckling)*

78. Utöver sitt allmänna påstående att bestämmelserna i artikel 9 inte är selektiva gjorde Sydkoreas myndigheter gällande att kriteriet beträffande teknisk utveckling och kompetensutveckling är ett objektivt och neutralt kriterium i den mening som avses i artikel 2.1 b i subventionsavtalet. Kriteriet kan emellertid inte anses vara neutralt enligt den artikeln i subventionsavtalet och inte heller enligt artikel 3.2 b i grundförordningen. Enligt den

senare artikeln skall objektiva kriterier eller villkor vara neutrala och dessutom ekonomiska till sin karaktär samt tillämpas generellt. Bestämmelserna i artikeln Tax Exemption and Reduction Control Law anses inte vara generella till sin karaktär, eftersom det är uppenbart att företag inom vissa industrisektorer är mer teknikorienterade än företag inom andra sektorer och därför mer sannolikt kommer att utnyttja bestämmelserna. Sydkoreas offentliga myndigheter har genom att införa denna bestämmelse i lagen skapat en oberättigad förmån för företagen inom vissa industrisektorer.

79. Eftersom systemet är begränsat till vissa företag (se skälen 67–70) anses det vara selektivt och den subvention som innefattas därmed utjämningsbar. Systemet är selektivt också enligt artikel 3.2 b i grundförordningen och den subvention som innefattas därför utjämningsbar även på denna grund.

e) *Artikel 23 (Avsättning till reserv för förluster på investeringar i utlandet)*

80. Sydkoreas myndigheter har påpekat att artikel 23 upphörde att gälla den 1 januari 1998. De har också gjort gällande att bestämmelserna kunde utnyttjas av många olika slags företag och att kriteriet beträffande utlandsinvesteringar var ett objektivt och neutralt kriterium i den mening som avses i artikel 2.1 b i subventionsavtalet.

81. Bestämmelserna i artikeln innebar att företagen kunde få anstånd med betalningen av skatt under två år, varefter medlen måste återföras till beskattning i lika stora delar under tre år. De företag som utnyttjade denna skattebestämmelse och beviljades anstånd med skatten under det sista år som artikeln var i kraft (beskattningsåret 1997) fortsatte alltså att få förmåner under undersökningsperioden (1 april 1997–31 mars 1998) och kommer att få förmåner också under ett antal år därefter.

82. När det gäller de sydkoreanska offentliga myndigheternas påstående att artikeln kunde åberopas av många olika slags företag kan noteras att kommissionen i sina provisoriska avgöranden konstaterade att artikeln endast var tillämplig på sydkoreanska företag som investerar i utlandet. Några nya uppgifter som bekräftar att så inte var fallet har inte lämnats. I likhet med vad som konstaterats i det föregående med anledning av myndigheternas påstående om att begränsningen till tillverkningsindustrin inte är selektiv (se skälen 67–70), är det ett faktum att förmånerna enligt artikel 23 i Tax Exemption and Reduction Control Law genom artikelns utformning begränsas till vissa företag. Bestämmelsen är därför selektiv enligt artikel 3.2 a i grundförordningen och den subvention som innefattas därmed utjämningsbar.

83. Sydkoreas myndigheter påstod också att kriteriet beträffande investeringar i utlandet är ett objektivt och neutralt kriterium i den mening som avses i artikel 2.1 b i subventionsavtalet. Kriteriet anses emellertid inte neutralt i enlighet med den artikeln, inte heller i enlighet med artikel 3.2 b i grundförordningen. Enligt den senare artikeln skall objektiva kriterier eller villkor vara neutrala och dessutom ekonomiska till sin karaktär samt tillämpas generellt. Bestämmelserna i artikel 23 i Tax Exemption and Reduction Control Law anses emellertid inte vara objektiva, eftersom det i förväg är känt att företag som inte investerar i utlandet inte kan komma i fråga för förmånen. Detta kriterium är därför inte neutralt och inte heller generellt när det gäller tillämpningen. Sydkoreas offentliga myndigheter har genom att införa denna bestämmelse i lagen gett ett begränsat antal företag med intressen i utlandet en förmån.

84. Denna bestämmelse i Tax Exemption and Reduction Control Law anses därför vara selektiv enligt artikel 3.2 b i grundförordningen och den subvention som innefattas därmed utjämningsbar.

f) *Artikel 25 (Skattereduktion för investeringar i produktivitetshöjande åtgärder)*

85. Utöver sitt påstående om att bestämmelserna i artikel 25 inte är selektiva påpekade Sydkoreas myndigheter att bestämmelsen om förmånsbehandling av utrustning av inhemsk tillverkning i förhållande till importerad utrustning hade upphört att gälla i slutet av 1996, alltså innan undersökningsperioden inleddes. Kommissionen noterade i själva verket i sina provisoriska avgöranden att bestämmelsen om olika satser för importerad utrustning (skattereduktion med 3 %) och för utrustning av inhemsk tillverkning (skattereduktion med 10 %) hade upphört att gälla i slutet av 1996. Eftersom företagen emellertid kunde välja att för investeringar som påbörjades före utgången av 1996 men som fortsatte efter detta datum omfattas av de satser som gällde före den tidpunkten, fortsatte förmåner att uppkomma under undersökningsperioden.

86. Beträffande de olika satser som gällde fram till utgången av 1996 för importerad utrustning respektive utrustning av inhemsk tillverkning har det redan konstaterats att systemet är selektivt enligt artikel 3.4 b i grundförordningen. Vad beträffar det allmänna påståendet om icke-selektivitet anses systemet, eftersom det är begränsat till vissa företag (se skälen 67–70), vara selektivt och den subvention som innefattas därmed utjämningsbar. Det är i förväg känt att vissa företag, enbart på grund av det slags verksamhet de utövar, med större sannolikhet än andra kommer att kunna utnyttja skatteförmånerna för produktivitetshöjande investeringar. Förmånerna enligt detta system kommer därför ofrånkomligen att vara mera relevanta för vissa sektorer än för andra.

g) *Artikel 27 (Tillfällig skattereduktion för investeringar)*

87. Utöver sitt påstående om att bestämmelserna i artikel 27 inte är selektiva påpekade Sydkoreas myndigheter att bestämmelsen om förmånsbehandling av utrustning av inhemsk tillverkning i förhållande till importerad utrustning hade upphört att gälla vid utgången av 1996. Kommissionen ansåg i sina provisoriska avgöranden att de förmåner som uppkommit enligt denna artikel borde utjämnas, eftersom företagen hade möjlighet att för investeringar som påbörjades före utgången av 1996 välja att omfattas av den ordning med olika satser som fram till dess gällde för importerade maskiner (skattereduktion med 3 %) respektive inhemskt tillverkade maskiner (skattereduktion med 10 %). Förmåner fortsatte alltså att uppkomma under undersökningsperioden.

88. Eftersom systemet är begränsat till vissa företag (se skälen 67–70) anses det vara selektivt och den subvention som innefattas därmed utjämningsbar. När det gäller de olika satser som gällde fram till utgången av 1996 är systemet selektivt enligt artikel 3.4 b i grundförordningen. Vad beträffar det allmänna påståendet om icke-selektivitet kan, liksom beträffande artikel 25, konstateras att systemet endast står öppet för företag som investerar i produktivitetsförbättrande utrustning. Med tanke på detta villkors karaktär kommer vissa företag ofrånkomligen att med större sannolikhet än andra komma i åtnjutande av fördelarna.

4. **Storleken på de utjämningsbara subventionerna**

89. Med beaktande av de slutgiltiga avgörandena enligt ovan rörande de olika stödsystemen uppgår de utjämningstara subventionerna för var och en av de exporterande tillverkare som omfattas av undersökningen till följande:

	Lån (export)	Lån (övrigt)	Skatteregler (export)	Skatteregler (övrigt)	Tull-restitution	Total subvention
Korea Welding	0,47	0,06	0,34	0,08	0	0,95
Shine Metal Products	1,63	0	0	0	1,09	2,72
Dae Sung Rope Mfg. Co., Ltd	0,09	0,15	0,06	0,55	0	0,85
Korea Sangsa Co. Ltd/ Myung Jin Co., Ltd	0,17	0	0,15	0,25	0	0,57
Kowel Special Steel Wire Co.	0,88	0	0	0,03	0	0,91
SeAH Metal Products Co., Ltd	2,31	0,18	0,02	0	0	2,51

90. Den vägda genomsnittliga landsomfattande subventionsmarginalen för alla de exporterande tillverkarna, vilka tillsammans svarar för hela exporten till gemenskapen med ursprung i Sydkorea, uttryckt i procent av priset cif gemenskapens gräns, är minimal, dvs. den understiger 1 %. Subventionsmarginalen för Sydkorea är under dessa omständigheter att anse som försumbar i enlighet med artikel 14.3 i grundförordningen.

E) **SKADA**

1. **Inledande anmärkningar**

91. På grundval av ovanstående avgöranden beträffande Sydkorea, som alltså innebär att den landsomfattande subventionsmarginalen för landet ligger under tröskelvärdet, är importen av tjock tråd av rostfritt stål inte längre att anse som subventionerad import. Vid bedömningen av skada i det följande kommer därför, i motsats till vad som gällde vid avgörandena i förordningen om provisorisk tull, endast import med ursprung i Indien att beaktas.

2. **Gemenskapsindustrin**

92. Eftersom de berörda parterna inte lagt fram någon ny bevisning eller ytterligare styrkta argument, bekräftas de omständigheter och avgöranden som anges i skälen 207 och 208 i förordningen om provisorisk tull, dvs. att de klagande tillverkarna i gemenskapen, vilka svarar för mer än 65 % av den totala produktionen i gemenskapen av tjock tråd av rostfritt stål, utgör gemenskapsindustrin i enlighet med artikel 9.1 i grundförordningen.

3. **Konkurrensaspekter**

93. I de synpunkter som de indiska exporterande tillverkarna framförde efter utlämnandet av uppgifter hävdade de på nytt att de uppgifter som lämnats av gemenskapsindustrin inom ramen för förfarandet var överdrivna till följd av den enhetliga tillämpningen av systemet med legeringspåslag och att det därför inte var möjligt att göra någon korrekt skadeanalys inom ramen för antisubventionsförfarandet. Eftersom inga nya argument framförts av de berörda parterna och det har fattats ett slutgiltigt beslut om att avvisa klagomålet i ärende nr IV/E–1/36.930 rörande stänger av kallbearbetat rostfritt stål bekräftas avgörandena i skälen 209–216 i förordningen om provisorisk tull.

4. **Förbrukning i gemenskapen**

94. Efter utlämnandet av uppgifter gjorde några berörda parter gällande att den metod som hade tillämpats för att fastställa förbrukningen i gemenskapen var olämplig. Särskilt gällde detta de icke-samarbetsvilliga gemenskapstillverkarnas försäljning samt importen från tredje land.

95. Det bör erinras om att detaljerade och kontrollerade data endast finns att tillgå beträffande gemenskapsindustrin och de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i det berörda landet. I enlighet med den praxis som normalt tillämpas av gemenskapens institutioner användes därför de uppgifter som kommissionen hade tillgång till, särskilt oberoende statistiska källor. Ingen av de berörda parterna har lämnat några uppgifter som visar att gemenskapsinstitutionernas tillvägagångssätt inte var rimligt och att det inte var berättigat med hänsyn till omständigheterna i det här fallet.

96. Avgörandena i skälen 217 och 218 i förordningen om provisorisk tull bekräftas därför.

5. **Den subventionerade importens volym och marknadsandel**

97. Importen med ursprung i Indien ökade från 952 ton 1994 till 4 513 ton 1995, 6 951 ton 1996, 8 719 ton 1997 och 9 166 ton under undersökningsperioden. Den har alltså ökat väsentligt och i stadig takt under den relevanta perioden, eller med omkring 850 %.

98. Marknadsandelen för den subventionerade importen med ursprung i Indien ökade stadigt från 1,4 % 1994 till 5,6 % 1995, 9,9 % 1996 och 11,1 % 1997 för att därefter ligga kvar på nivån 11,1 % under undersökningsperioden.

6. **Priser för den subventionerade importen**

a) *Prisutveckling*

99. Det genomsnittliga importpriset, i ecu per kg, på den subventionerade importen med ursprung i Indien ökade mellan 1994 och 1995 (från 1,88 ecu till 2,44 ecu), men minskade sedan oavbrutet från och med 1995 (till 2,32 ecu 1996, 2,10 ecu 1997 och 2,05 ecu under undersökningsperioden).

b) *Prisunderskridande*

100. Några berörda parter framförde invändningar mot den metod som kommissionen hade använt i det preliminära skedet för att beräkna marginalerna för prisunderskridande. De gjorde gällande att marginalerna hade blivit för högt beräknade därför att eventuella negativa belopp med vilka den exporterande tillverkarens priser underskred gemenskapsindustrins priser inte hade avräknats mot eventuella positiva belopp.

101. Den metod som kommissionen, enligt beskrivningen i skälen 226 och 227 i förordningen om provisorisk tull, hade använt för att beräkna prisunderskridandemarginalerna innebar att de vägda genomsnittliga försäljningspriserna netto på den subventionerade importen jämfördes, modell för modell, med gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspris netto på gemenskapsmarknaden för samma modell. Denna metod gjorde det alltså möjligt att, transaktion för transaktion, ta hänsyn till det belopp med vilket den exporterande tillverkarens pris på en viss modell översteg gemenskapsindustrins pris.

102. Slutsatserna beträffande den allmänna metod som tillämpats och som beskrivs i skälen 226 och 227 i förordningen om provisorisk tull bekräftas därför.

103. Eftersom inga ytterligare synpunkter framförts bekräftas de faktiska marginaler för prisunderskridandet för import med ursprung i Indien som anges i skäl 228 i förordningen om provisorisk tull.

7. **Gemenskapsindustrins situation**

104. Eftersom de berörda parterna inte har framfört några synpunkter på de provisoriska avgörandena när det gäller ekonomiska indikatorer avseende gemenskapsindustrins situation, bekräftas avgörandena i skälen 229–238 i förordningen om provisorisk tull.

105. Några berörda parter hävdade att de ekonomiska indikatorerna avseende gemenskapsindustrin inte ledde till slutsatsen att den hade vållats väsentlig skada. Gemenskapsindustrins situation hade i själva verket, menade de, förblivit relativt stabil under den undersökta perioden och till och med visat tecken på förbättring om man ser till produktion, försäljningsvolym och investeringar. Den nedåtgående tendensen för lönsamheten kunde enligt deras mening förklaras av gemenskapsindustrins beslut att koncentrera sig på produkter med högre tillverkningskostnader.

106. Som anges i skälen 237 och 238 i förordningen om provisorisk tull grundades slutsatsen att gemenskapsindustrin vållats väsentlig skada på det faktum att den, ställd inför subventionerad import, inte kunde följa den positiva utvecklingen på marknaden, aldrig återhämtade sin marknadsposition och endast kunde upprätthålla sin försäljningsvolym på en stabil nivå på bekostnad av lönsamheten, vilken på grund av sjunkande försäljningspriser kraftigt försämrades. Gemenskapsindustrins försäljningsvolym ökade i själva verket med endast 5 % mellan 1994 och undersökningsperioden, medan tillväxten på gemenskapsmarknaden var 20 % under samma period. Den måttliga produktions- och investeringsökning som ägde rum berodde dessutom enbart på att gemenskapsindustrin försökte behålla marknadsandelar. Den minskande lönsamheten beror alltså inte enbart på att gemenskapsindustrin började tillverka även några modeller för vilka den var mindre utsatt för konkurrens från subventionerad import.

107. På grundval av ovanstående dras slutsatsen att gemenskapsindustrin, såsom anges i skälen 237 och 238 i förordningen om provisorisk tull, vållats väsentlig skada.

F) **ORSAKSSAMBAND**

108. I enlighet med artikel 8.6 och 8.7 i grundförordningen undersökte kommissionen om importen med ursprung i Indien hade vållat väsentlig skada. Andra kända faktorer än den subventionerade importen vilka samtidigt kunde ha skadat gemenskapsindustrin undersöktes också för att säkerställa att den eventuella skada som dessa faktorer förorsakat inte hänfördes till den subventionerade importen.

a) *Verkningar av den subventionerade importen*

109. Den betydande uppgången i försäljningsvolym (ca 850 %) och marknadsandel (från 1,4 till 11,1 %) för den subventionerade importen mellan 1994 och undersökningsperioden och det betydande prisunderskridande som konstaterats sammanföll med försämringen av gemenskapsindustrins situation i form av minskad marknadsandel, prisfall och sjunkande lönsamhet.

110. I samband med den allmänna marknadsnedgång som skedde 1996 efter den kraftiga tillväxten under 1995 påverkades gemenskapsindustrin negativt av den ständigt ökande subventionerade importen. Import med ursprung i Indien var i själva verket den import som ökade påfallande mycket det året.

111. Tillväxten på marknaden från och med 1997 kom huvudsakligen den subventionerade importen till godo. Gemenskapsindustrins försäljningsvolym följde inte med i uppgången på marknaden, och försäljningspriserna återhämtade sig inte till tidigare nivåer. Gemenskapsindustrin drabbades tvärtom av pristryck och kraftigt prisfall, vilket visas av det prisunderskridande som konstaterats. Situationen återspeglades i försämrad lönsamhet och minskande sysselsättning.

112. Ställd inför lågprisimporten från Indien hade gemenskapsindustrin att välja mellan att antingen upprätthålla sina priser och därmed riskera en försäljningsminskning eller att anpassa sig till de låga priserna på den subventionerade importen, oavsett följderna för lönsamheten. Båda strategierna påverkade lönsamheten negativt, direkt (genom lägre priser) eller indirekt (genom att höga priser resulterade i lägre försäljningsvolym vilket i sin tur gav högre produktionskostnader per ton). Från och med 1996 sänkte samtliga tillverkare i gemenskapen sina försäljningspriser, vilket återigen påverkade deras lönsamhet negativt, även öm de samtidigt försökte koncentrera sig på vissa marknadssegment för att inte drabbas ännu hårdare av verkningarna av den subventionerade importen. Detta visar klart och tydligt hur priskänslig marknaden är och vilken betydande verkan som de indiska exporterande tillverkarnas prisunderskridande har haft.

b) *Verkningar av andra faktorer*

113. Kommissionen undersökte i enlighet med artikel 8.7 i grundförordningen om andra faktorer än subventionerad import från Indien kan ha påverkat gemenskapsindustrins situation. Särskilt granskades den roll som de andra tillverkarna i gemenskapen, dvs. de tillverkare som inte var samarbetsvilliga i undersökningen, samt importen från andra länder kan ha spelat.

i) Andra tillverkare i gemenskapen

114. Sedan förordningen om provisorisk tull hade antagits ifrågasatte några berörda parter om den skada som gemenskapsindustrin lidit verkligen hade orsakats av den subventionerade importen. De hävdade att det var andra faktorer som förorsakat skadan, nämligen andra tillverkare i gemenskapen, och påstod att bedömningen av den verkan som de ickesamarbetsvilliga gemenskapstillverkarnas försäljning hade haft inte var helt tillförlitlig med tanke på den begränsade samarbetsvilja som tillverkarna i gemenskapen hade visat.

115. Det bör erinras om att detaljerade och kontrollerade uppgifter endast finns att tillgå beträffande gemenskapsindustrin. Med tanke på att den betydande samarbetsvilja som gemenskapsindustrin visat borgar för representativa avgöranden och med beaktande av den öppenhet och priskänslighet som utmärker marknaden för tråd av rostfritt stål i gemenskapen är det inte oskäligt att dra slutsatsen att de andra tillverkarna i gemenskapen, särskilt när det gäller priserna, sannolikt har följt en utveckling liknande den som konstaterats för gemenskapsindustrin. Ingen av de berörda parterna har för övrigt lämnat några uppgifter som tyder på att de icke-klagande tillverkarna skulle ha verkat under gynnsammare förhållanden än gemenskapsindustrin.

ii) Import från tredje land

116. Marknadsandelen för importen från tredje land var som följer:

(I % av volymen)

	1994	1995	1996	1997	Undersökningsperioden
Sydkorea	0,4	0,6	1,0	1,1	1,5
Schweiz	6,6	6,3	5,5	6,7	6,9
Övriga länder	1,4	2,8	2,5	1,7	2,2
Total import från tredje land	8,4	9,7	9,0	9,6	10,6

117. Marknadsandelen för import av tjock tråd av rostfritt stål med ursprung i tredje land ökade med endast 2,2 procentenheter mellan 1994 och undersökningsperioden, medan marknadsandelen för subventionerad import med ursprung i Indien steg med 9,7 procentenheter under samma tid. Några tecken på underskridande av gemenskapsindustrins priser under undersökningsperioden framkom inte i samband med undersökningen.

Sydkorea

118. Importen med ursprung i Sydkorea undersöktes i samband med undersökningen och slutsatsen drogs att den vägda genomsnittliga landsomfattande subventionsmarginalen underskrider tröskelvärdet. På grundval av importutvecklingen enligt ovan kan konstateras att ökningen är mindre uttalad än för import med ursprung i Indien, men ändå inte försumbar.

119. På grundval av ovanstående avgöranden dras slutsatsen att import från tredje land kan ha bidragit till den skada som gemenskapsindustrin lidit, men att verkningarna inte varit sådana att de bryter det orsakssamband som fastställts mellan den subventionerade importen från Indien och den väsentliga skada som gemenskapsindustrin lidit, särskilt med hänsyn till utvecklingen av dessa tredje länders marknadsandel under den undersökta perioden.

iii) Övrigt

120. De berörda parterna framförde inga nya synpunkter i frågan huruvida andra faktorer kan ha bidragit till den skada som gemenskapsindustrin lidit, särskilt minskad efterfrågan, förändringar i konsumtionsmönster, teknisk utveckling eller förändringar beträffande gemenskapsindustrins exportresultat eller produktivitet. Avgörandena i skälen 247–250 i förordningen om provisorisk tull bekräftas därför.

c) *Slutsats beträffande orsakssamband*

121. Även om andra faktorer än subventionerad import med ursprung i Indien kan ha bidragit till den skada som gemenskapsindustrin lidit är dessa faktorer alltså inte sådana att de bryter orsakssambandet mellan den subventionerade importen med ursprung i Indien och den väsentliga skada som gemenskapsindustrin lidit på grund av denna import.

122. Därför dras slutsatsen att subventionerad import med ursprung i Indien i sig har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada.

G) **GEMENSKAPENS INTRESSE**

123. Efter det att förordningen om provisorisk tull hade antagits framförde vissa användare synpunkter beträffande de möjliga verkningarna av en utjämningstull.

124. Några ytterligare synpunkter när det gäller hur en utjämningstull skulle påverka gemenskapsindustrins och gemenskapstillverkarnas situation har inte framförts, och därför bekräftas slutsatsen att införandet av åtgärder kommer att göra det möjligt för gemenskapsindustrin att på nytt uppnå en tillfredsställande lönsamhetsnivå och att upprätthålla och ytterligare utveckla sin verksamhet i gemenskapen, varigenom både sysselsättning och investeringar kan tryggas.

125. Eftersom det inte har inkommit några ytterligare synpunkter från icke-närstående importörer eller från leverantörer bekräftas avgörandena i skälen 257–261 i förordningen om provisorisk tull.

126. Några företag som använder den berörda produkten har hävdat att deras ekonomiska situation direkt skulle påverkas om det infördes åtgärder, eftersom deras råvarukostnader därigenom skulle öka. De har emellertid också angett att de kan köpa sina råvaror från andra länder än det berörda landet. Med tanke på den totalt sett låga nivån på tullarna skulle en eventuell prishöjning för övrigt få begränsade verkningar.

127. Andra användare har framhållit kvaliteten och tillförlitligheten hos gemenskapsindustrins produkter och menar att deras situation därför inte skulle påverkas om det infördes åtgärder.

128. Avgörandena i skälen 252–268 i förordningen om provisorisk tull, dvs. att det inte finns några tvingande skäl mot införandet av utjämningstullar, bekräftas därför.

H) **SLUTGILTIGA ÅTGÄRDER**

1. **Sydkorea**

129. Med hänsyn till avgörandet ovan om att den landsomfattande vägda genomsnittliga subventionsmarginalen för import med ursprung i Sydkorea är minimal bör förfarandet, i enlighet med artikel 14.3 i grundförordningen, avslutas såvitt avser detta land.

2. **Indien**

130. På grundval av ovanstående slutsatser rörande subventionering, skada, orsakssamband och gemenskapens intresse gjordes en bedömning av vilken form de slutgiltiga utjämningsåtgärderna måste ges och på vilken nivå de måste fastställas för att de håndelssnedvridande verkningarna av de skadevållande subventionerna skall kunna undanröjas och en effektiv konkurrens på gemenskapsmarknaden för tjock tråd av rostfritt stål kunna återupprättas.

131. Som utvecklas närmare i skäl 271 i förordningen om provisorisk tull beräknades därför en icke-skadevållande prisnivå som skulle innebära att gemenskapsindustrin kan täcka sina tillverkningskostnader och dessutom få en skälig vinst på sin försäljning.

132. Jämförelsen mellan de icke-skadevållande priserna och tillverkarnas exportpriser gav vid handen att skademarginalerna i samtliga fall var lika stora, med undantag för en exporterande tillverkare, eller större än de procentsatser för subventionerna som konstaterats för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna.

133. Enligt artikel 15.1 i grundförordningen bör tullsatsen motsvara subventionens storlek såvida skademarginalen inte är lägre. Det innebär följande tullsatser för de samarbetsvilliga indiska exporterande tillverkarna:

Företag	Föreslagen utjämningstull (%)
Bhansali Bright Bars Pvt Ltd	18,5
Devidayal Ltd, Mumbai	18,4
Indore Wire Ltd, Indore	19,3
Isibars/Isinox Ltd, Mumbai	13,2
Kei Industries Ltd, Delhi	0
Macro Bars and Wires Pvt Ltd, Mumbai	25,4
Mukand Ltd, Mumbai	13,2
Raajratna Metal Industries Ltd, Mumbai	28,6
Triveni Shinton, Mumbai	0
Venus Wire, Indore	35,4

134. För att undvika att premiera bristande samarbetsvilja gjordes bedömningen att tullsatsen för i de icke-samarbetsvilliga företagen i Indien borde fastställas till den högsta nivå som för varje enskilt subventionsprogram fastställts för de samarbetsvilliga företagen, nämligen 48,8 %.

135. De individuella tullsatser som anges i denna förordning fastställdes på grundval av avgörandena i denna antisubventionsundersökning. De återspeglar alltså den situation som konstaterats under den undersökningen. Dessa tullsatser är således uteslutande tillämpliga på import av produkter som har ursprung i det berörda landet och som tillverkats av de specifika juridiska personer som anges. Produkter som tillverkats av något annat företag som inte uttryckligen nämns i den egentliga artikeltexten i denna förordning kan inte omfattas av dessa tullsatser; för dessa produkter gäller den övriga tullsatsen.

136. En begäran om tillämpning av dessa individuella tullsatser (till exempel till följd av en ändring av den juridiska personens namn) bör utan dröjsmål inges till kommissionen och innehålla alla relevanta uppgifter, särskilt uppgifter om sådana förändringar av företagets verksamhet vad gäller tillverkning, försäljning på hemmamarknaden eller exportförsäljning som hör samman med ändringen av namnet.

J) **UTTAG AV DE PROVISORISKA TULLARNA**

137. Med hänsyn till omfattningen av de utjämningsbara subventionerna när det gäller de exporterande tillverkarna i Indien och mot bakgrund av den allvarliga skada som gemenskapsindustrin vållats bedöms det som nödvändigt att de belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar på import med ursprung i Indien i enlighet med förordning (EG) nr 618/1999 tas ut slutgiltigt till den slutgiltigt fastställda nivån, såvida satserna för den provisoriska tullen inte är lägre i det senare fallet bör den lägre nivån gälla.

138. De belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar på import med ursprung i Sydkorea bör frisläppas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull skall införas på import av tråd av rostfritt stål med en diameter av minst 1 mm, innehållande minst 2,5 viktprocent nickel, annan än sådan som innehåller minst 28 men högst 31 viktprocent nickel och minst 20 men högst 22 viktprocent krom, som klassificeras enligt KN-nummer ex 7223 00 19 (TARIC-nummer 7223 00 19*90), med ursprung i Indien.

2. Följande tullsatser för den slutgiltiga utjämningstullen skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull:

Tillverkare	Tullsats (%)	TARIC-tilläggs-nummer
— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd, C-8/3, T.T.C. Industrial Area, Village – Pawne Opposite P.I.L., Thane – Belapur Road, Navi Mumbai 400 705, India	18,5	A009
— Devidayal Industries Ltd, Gupta Mills Estate, Reay Road, Mumbai 400 010, India	18,4	A010
— Indore Wire Company Ltd, Near Fort, Indore 452 006 (M.P.), India	19,3	A004
— Isinox Steels Ltd, Indiasteel Complex, Railway Gate No 4, Antop Hill, Wadala, Mumbai 400 037, India	13,2	A002
— Isibars Ltd, Indiasteel Complex, Railway Gate No 4, Antop Hill, Wadala, Mumbai 400 037, India	13,2	A011
— Mukand Ltd, L.B.S. Marg, Kurla, Mumbai 400 070, India	13,2	A003
— Raajratna Metal Industries Ltd, 909, Sakar – III, Nr Income Tax, Ahmedabad 380 014, Gujarat, India	28,6	A005
— Venus Wire Industries Ltd, Block No 19, Raghuvanshi Mill Compound, Senapati Bapat Marg, Lower Parel, Mumbai 400 013, India	35,4	A006
— Macro Bars and Wires Pvt. Ltd, 702 Bombay Market Building, Tardeo Road, Mumbai 400 032, India	25,4	A008
— Kei Industries Ltd, D-90, Okhla Industrial Area Phase-1, New Delhi, India	0	A020
— Triveni Shinton International Ltd, Kanti Mansion, 6 Murai Mohalla, Indore 452 001, (M.P.), India	0	A012
— Alla övriga företag	48,8	A999

3. Om inte annat anges skall gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

4. De individuella tullsatser som anges i denna förordning (i motsats till den landsomfattande tullsatsen för övriga företag) skall uteslutande tillämpas på import av produkter som tillverkats av de angivna specifika juridiska enheterna och som har ursprung i det berörda landet. Produkter som tillverkats av ett företag som inte anges med sin exakta beteckning i artikeltexten i denna förordning kan inte omfattas av dessa tullsatser.

En begäran om tillämpning av dessa individuella tullsatser (t.ex. till följd av en förändring av namnet på enheten) bör utan dröjsmål tillställas kommissionen och innehålla alla relevanta uppgifter, särskilt uppgifter om sådana förändringar av företagets verksamhet vad gäller tillverkning, försäljning på hemmamarknaden eller exportförsäljning som hör samman med ändringen av företagets beteckning. Kommissionen kommer, efter samråd med rådgivande kommittén, att vidta motsvarande ändringar i förordningen genom att uppdatera förteckningen över företag med individuella tullsatser.

Artikel 2

1. De belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar på import med ursprung i Indien i enlighet med förordning (EG) nr 618/1999 skall tas ut slutgiltigt till den slutgiltigt fastställda tullsatsen. De belopp för vilka säkerhet ställts utöver de slutgiltiga satserna för utjämningstullen skall frisläppas.

2. Bestämmelserna i artikel 1.4 skall också gälla det slutgiltiga uttaget av de belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar.

Artikel 3

Förfarandet rörande import av tråd av rostfritt stål med en diameter av minst 1 mm med ursprung i Sydkorea skall avslutas. De belopp för vilka säkerhet ställts i form av provisoriska utjämningstullar på import med ursprung i Sydkorea i enlighet med förordning (EG) nr 618/1999 skall frisläppas.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 12 juli 1999.

På rådets vägnar

S. NIINISTÖ

Ordförande